

1.Sygn. akt VI GC 1210/20

1.0.0.1.WYROK

1.0.1.W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2020 r.

Sąd Rejonowy w Rybniku, Wydział VI Gospodarczy

w składzie Przewodniczący sędzia Andrzej Makówka

Protokolant protokolant Barbara Gieras

po rozpoznaniu 26 października 2020 r. w Rybniku

na rozprawie, w postępowaniu uproszczonym

sprawy gospodarczej z powództwa M. D.

przeciwko (...) sp. z o.o. w R.

2.o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda 615 euro (sześćset piętnaście euro) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od 19 do 31 grudnia 2019 r. i odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i dziesięciu punktów procentowych od 1 stycznia 2020 r.;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda 1.117 zł (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od uprawomocnienia się wyroku tytułem zwrotu kosztów postępowania;
3. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Sędzia

Sygn. akt VI GC 1210/20

UZASADNIENIE

Powód M. D. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...)sp. z o.o. 615 euro z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od 18 grudnia 2019 r., a także zwrotu kosztów procesu. Dochodził zapłaty przewoźnego.

W sprzeczności pozwana uznała roszczenie co do należności głównej i odsetek do dnia uprawomocnienia się wyroku. Wniosła o rozłożenie zszadzonego świadczenia na 10 rat oraz o wzajemne zniesienie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na sprzeciw powód sprzeciwił się rozłożeniu na raty zszadzonego roszczenia i nieobciążaniu pozwanej kosztami procesu.

Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W sprawie nie stwierdzono przesłanek negatywnych uznania. Pominięto dowód z przesłuchania stron na okoliczność sytuacji majątkowej pozwanej zobrazowanej złożonym bilansem.

Sąd zważył.

Powódka wywodziła roszczenie z umowy przewozu. Przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy (art. 774 k.c.). Okoliczności faktyczne umowy przewozu zostały przyznane przez pozwaną. Dlatego powództwo co do należności głównej uwzględniono na podstawie wskazanego przepisu.

Umowa zawarta przez strony stanowiła transakcję handlową w rozumieniu przepisu art. 4 pkt 1 ustawy z 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych. W związku z tym o odsetkach od przewoźnego orzeczono na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, zasądzając je zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana na wypadek uwzględnienia powództwa wносиła o rozłożenie zasądzonej należności na 15 rat, z uwagi na trudną sytuację finansową i trwającą epidemię. Sama trudna sytuacja ekonomiczna strony nie jest wystarczająca do zastosowania dyspozycji przepisu art. 320 k.p.c. Jest to tylko jedna z okoliczności, które mają znaczenie dla oceny tego, czy występuje "szczególnie uzasadniony wypadek" w rozumieniu art. 320 k.p.c., nie jest to jednak okoliczność, która ex lege implikuje zastosowanie tej instytucji. Przeciwnie, zła sytuacja finansowa pozwanego powinna - co do zasady - przemawiać za odstąpieniem od rozłożenia świadczenia na raty, gdyż z dużym prawdopodobieństwem można przyjąć, iż zobowiązanie nie zostanie wykonane, a tylko odroczy uzyskanie przez wierzyciela tytułu egzekucyjnego ((...) wyrok s.apel. w S. z 2019.08.23, LEX nr (...)). Niezawiniona utrata płynności finansowej mogłaby stanowić szczególną okoliczność uzasadniająca rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty. Pozwana jednak podanej okoliczności nie udowodniła. Z przedłożonego bilansu pozwanej wynikało, że pozwana miała nawet środki pieniężne dziesiątki razy przekraczające należność dochodzoną w sprawie. Mogła zatem spełnić świadczenie powoda. Jeśli natomiast problem z należnościami dotyczył nie tylko tej należności, lecz także innych, których suma przekracza możliwości pozwanej, to właściwym sposobem rozwiązania tej sytuacji wydaje się zainicjowanie postępowania restrukturyzacyjnego bądź upadłościowego. Dodatkowo powód spełnił świadczenie w październiku 2019 r., a należność stała się wymagalna w grudniu 2019 r. na długo przed rozpoczęciem epidemii. Wobec czego na mocy art. 320 k.p.c. nie uwzględniono wniosku o rozłożenie zasądzonej należności na raty.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 98 § 1, 3 i 4 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwaną jako przegrywającą sprawę. Koszty poniesione przez powoda wyniosły 1.117 zł. Złożyły się na nie: 200 zł opłaty od pozwu, 900 zł wynagrodzenia pełnomocnika i 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W sprawie nie zachodziły szczególnie uzasadnione okoliczności, o których stanowi art. 102 k.p.c. Sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nie stanowi podstawy zwolnienia z obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego (por. postanowienie SN z 8 grudnia 2011 r., IV CZ 111/11). Okoliczność zwłoki kontrahentów w zapłacie oraz trwająca pandemia koronawirusa dotyczą całego obrotu gospodarczego, a nie wyłącznie pozwanej.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. wyrokowi zasądzającemu uznane roszczenie nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

Sędzia